

Ik wil een profeet zijn voor God!

Fr. Raniero Cantalamessa

Op 3 mei 2000 vierden de 750 deelnemers van de 'Romeinse Jubeljaar 2000 Pelgrimage', georganiseerd door [ICCRS](#), de Heilige Eucharistie in de Sint Jan van Lateranen te Rome. In deze Eucharistie ging Fr. Raniero Cantalamessa voor. Het was een tijd van lofprijzing en aanbedding, maar bovenal een van profetie.

Fr. Raniero hield een zeer zalvende homilie, waarin hij alle aanwezigen aanmoedigde getuigen en profeten te zijn van de Heer. Hieronder volgt de volledige tekst van de homilie van Fr. Raniero.

“De Geest van de Heer rust op mij; daartoe heeft Hij mij gezalvd. Om aan armen de goede boodschap te brengen heeft Hij mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating aan te kondigen en aan blinden het licht in hun ogen, om verdrukten in vrijheid te laten gaan, en een jaar af te kondigen dat de Heer welgevallig is.” (Lc. 4,18-19)

Met deze woorden, uitgesproken in de synagoge te Nazareth, meteen na zijn doop in de Jordaan, stelde Jezus het eerst Christelijke Jubeljaar van de geschiedenis in - een jaar van genade van de Heer.

Het Jubeljaar vindt zijn oorsprong in de Heilige Geest. Tot 1300, het jaar waarin Bonifatius VIII het Jubeljaar van de Kerk in zijn huidige vorm instelde, werd Pinksteren beschouwd als het jaarlijkse Jubeljaar van de Kerk, omdat dat feest plaatsvond op de vijftigste dag, zoals het Jubeljaar viel om de vijftig jaar (Origenes). Een pinksterhymne uit de middeleeuwen luidt: “Search out the mystery!/ And you will see/ that this holy festival/ achieves the jubilee” (“Onderzoek het mysterie!/ En je zult zien/ dat dit heilig feest/ het Jubeljaar tot stand brengt”. Adam of St. Victor).

Alle weldaden, die wij in verband brengen met de gedachte aan het Jubeljaar: vergeving van zonden, vrijkoping van slavernij, licht in de ogen van blinden, genezing van gebroken harten, verzoening met God - alles, na Pasen, komt samen in een enkele naam: De Heilige Geest!

Het echte Jubeljaar, zowel geestelijk als innerlijk, waar God belangstelling voor heeft, is het werk van de Parakleet. Al het andere is hieraan ondergeschikt en moet hier naar toe leiden.

Het Jubeljaar is vooral een vrij geschenk van God, een “jaar van weldaden van de Heer”. Ik herinner mij een voorval, dat plaats vond aan het einde van de laatste oorlog, de dag waarop de Duitsers zich begonnen terug te trekken uit mijn stad.

Men zei, dat de opslagplaatsen met militaire voorraden opengesteld waren en dat iedereen er kon gaan zoeken naar wat van zijn gading was. Stelt u zich de reactie voor van de mensen, die de ergste hongersnood hadden meegemaakt en gebrek hadden aan de meest noodzakelijke levensbehoeften!

Ik kan mij nog altijd de rijen mensen herinneren, die vanuit het platteland kwamen, elkaar aanmoedigend door te blijven lopen, en daarna de stoet van mensen, die naar huis gingen, de een beladen met voedsel, anderen met dekens en andere voorzieningen.

Dit Grote Jubeljaar zou hetzelfde te zien moeten geven! De voorraadschuren van Gods genade en barmhartigheid staan open! De Kerk herhaalt voor iedereen de uitnodiging die wij bij Jesaja lezen: “Kom, wie dorst heeft, hier is water; en allen die geen geld hebt, kom, koop koren en eet zonder betaling.” (Jes. 55,1).

Wij hebben in de Charismatische Vernieuwing ervaren, wat Jesaja met deze woorden beschrijft. Wij weten wat het betekent “geen geld te hebben”, arm te zijn, ellendig, absoluut onwaardig, en ondanks dit alles, levend water te ontvangen, de nieuwe wijn, de melk en honing van de Heilige Geest.

De organisatoren hebben deze wereldbijeenkomst in Rome van de Katholieke Charismatische Vernieuwing terecht in verband gebracht met die, welke plaats vond in 1975 en haar hoogtepunt bereikte in de samenkomst met de Paus in de Sint Pieter.

Nu is het dus tijd om onszelf af te vragen hoever wij sindsdien zijn gekomen - het is een tijd voor inzicht. Want het was onze belangrijkste wens erkend en geaccepteerd te worden door de institutionele Kerk. En de omstandigheden in aanmerking genomen, kwam tot ieders verrassing die erkenning, al was het alleen met woorden en op onofficiële wijze.

Paulus VI omschreef de Vernieuwing als “een kans voor de Kerk”. In feite gaf hij haar een motto en een programma met de alom bekende woorden, die ik in Rimini citeerde: *Laeti bibamus sobriam profusionem Spiritus*, laten wij vreugde drinken van de sobere overvloed van de Geest.

Wat wensen wij nu, 25 jaar later? Waar zijn wij naar op zoek? Ondertussen heeft de Charismatische Vernieuwing meer dan een erkenning ontvangen, formeel, maar ook in praktijk. Steeds vaker worden aan de Vernieuwing taken toevertrouwd, dingen te organiseren en functies te vervullen. Het is geen geheim, dat men ons veel toevertrouwt.

Het is nu tijd, dat wij ons afvragen: tot welke dienst zijn wij in de Kerk geroepen, om welke reden heeft de Heer de Charismatische Vernieuwing in de Katholieke Kerk laten groeien? Hierover moet ik tegenover u als een broer mijn hart openen. Ik ben bang, dat al deze erkenning ons doet vergeten, dat er maar een ding noodzakelijk is, zonder dat wij ons dat realiseren. Onze trouw aan de hiërarchie staat boven elke verdenking.

Wij allen houden van de Kerk en willen haar dienen: hieraan wordt niet getwijfeld. De vraag is: tot welke dienst in de Kerk worden wij geroepen? Is het om “te zorgen voor de ondersteuning”, zoals de Handelingen van de Apostelen het aanduidt, of is het “het gebed en de bediening van het woord.” (*Hand. 6,2-4*)?

Veel leken zijn in het begin tot de Vernieuwing toegetreden, omdat zij eindelijk bij zouden kunnen dragen aan de opbouw van de Kerk door meer te doen, dan alleen maar de parochiepriester te helpen bij fancy-fairs en de parochie-loterij en dergelijke dingen. De dienstverlening aan de Kerk, waartoe wij geroepen zijn, is een **profetische**. Zonder deze dienstverlening zouden wij geen reden van bestaan meer hebben. Er zijn talloze andere dingen, die door andere mensen gedaan worden, en goed gedaan worden. Voor ons is er een bescheiden, maar onmisbare dienstverlening weggelegd. Zonder profetie kwijnt de Kerk weg en kan haar boodschap het hart niet raken.

Wat bedoel ik met profetie? Ik bedoel, wat Paulus bedoelde, toen hij schreef: “Maar als allen profeteren en er komt een ongelovige of buitenstaander binnen, dan wordt hij door allen terechtgewezen, door allen beoordeeld en worden zijn verborgen gedachten blootgelegd; dan zal hij zich ter aarde werpen, hij zal God aanbidden en belijden dat God werkelijk in uw midden is.” (*1 Kor. 14,24-25*).

Wij herinneren ons allemaal de dagen, toen men in een charismatische bijeenkomst met gebed begon zelfs buitenstaanders - fotografen, journalisten, TV-technici - zelfs de stenen!, overrompeld werden door de gewaarwording van het bovennatuurlijke. En nu? Het is toch zo, dat onze bijeenkomsten steeds meer gaan lijken op elke gewone bijeenkomst van de gelovigen?

Alleen maar een andere beweging in de Kerk: is dat wat wij willen zijn? De hiërarchie heeft het volste recht erop aan te dringen, dat wij onze plaats vinden binnen zekere canoniek herkenbare waarden, zodat zij weten waar wij voor staan.

Zij hebben het volste recht ons te beschouwen als een van de vele andere kerkelijke bewegingen. Waar het om gaat, is of wij onszelf uiteindelijk gaan zien als net zo'n beweging als al die andere, een kracht in de Kerk, in zichzelf compleet, die zijn

aanwezigheid laat voelen op steeds meer nieuwe gebieden.

De ervaring uit het verleden van de Kerk toont, dat dit de beste manier is om het niveau van alle religieuze orden te laten zakken en hen daarbij ook hun oorspronkelijke kracht te laten verliezen. Opnieuw, waar het om gaat, is niet onze groei in de gemeenschap en samenwerking met andere kerkelijke bewegingen. Dat is door de Paus zelf aanbevolen en het ligt in de natuur van charisma's elkaar te herkennen en te accepteren als afkomstig van dezelfde Geest.

Maar wij moeten zo lang mogelijk de geest in stand houden van de Vernieuwing, en die is niet die van een kerkelijke beweging, met een stichter, een Regel en een eigen spiritualiteit, maar van een stroom van genade voor de vernieuwing van de hele Kerk.

Ik ben persoonlijk al die broers dankbaar, die in al die jaren gewerkt hebben om een sfeer van vertrouwen en samenwerking met de hiërarchie op te bouwen, waarvan wij vandaag de vruchten zien. Dit is een kostbaar voordeel en er is niemand, die dat betwist.

De vraag is deze: wat zijn wij van plan te gaan doen met al deze erkenning? Welk gebruik gaan wij daarvan maken? Laten wij het succes naar ons hoofd stijgen, en verliezen wij zicht op Gods bedoeling met het laten opkomen van de Vernieuwing? (Dat gevaar bestaat). Of zullen wij het gebruiken om zelfs nog profetischer zuurdeeg, charismatische aanwezigheid in de

Kerk te worden? In die vroege dagen omschreef iemand de Vernieuwing met een enkele zin: "Om de macht terug te geven aan God"! Het is een definitie, die wij vandaag meer in gedachten moeten houden dan ooit tevoren.

In 1992 was er in Monterrey, in Mexico, ter gelegenheid van de ontdekking van Amerika 500 jaar geleden, een retraite, die werd bijgewoond door 1700 priesters en 70 bisschoppen uit heel Latijns Amerika. Tijdens een Mis, na de Heilige Communie, baden zij voor een nieuwe zalving van de Geest. Het was een echt Pinkstermoment. Bisschoppen en priesters knielden neer, terwijl over hen gebeden werd en aanwezige leken werden gevraagd voor hen te bidden.

In de homilie had ik er de nadruk op gelegd op, dat de Kerk profeten nodig heeft. Daarna zat ik alleen in het priesterkoor om te bidden voor de bijeenkomst. Een jonge priester kwam rechtstreeks naar mij toe, knielde neer en zei: "Bendigame, Padre: quiero ser profeta de Dios!", "Pater, geef mij uw zegen, ik wil een profeet zijn voor God". Ik huiverde, ik kon zien, dat hij het meende en dat God hem werkelijk riep. Ik zegende hem en hij ging zwijgend weg.

Wat een prachtige manier om deze pelgrimage naar Rome in het Jubeljaar te besluiten:

Ga naar huis, broeders en zusters, met deze zelfde beslissing in uw hart: Ik wil een profeet zijn voor God.

Deze Nederlandse vertaling werd gepubliceerd in Jubileumspecial 3, uitgegeven door de Katholieke Charismatische Vernieuwing in Nederland als bijlage bij KCV-Contact juni 2000, bij gelegenheid van het Jubileumjaar 2000.

De Engelse tekst uit de ICCRS-Newsletter staat als 0171uk op www.stucom.nl.

Meer van R. Cantalamessa: www.cantalamessa.org en op www.stucom.nl nr. 0172, 0172uk, 0173, 0174, 0175uk en 0155.